

Vervolg van de beschrijvingen van de heiligenbeeldjes van de “Heilige Huisjes”. Lees ook Jan Gijzenkade 247 – 251.

Jan Gijzenkade 271 – Sint Hendrikus – attribuut: Tekstrollen en een scepter

De heilige Hendrik IV is op zaterdag 6 mei 972 te Pfalz Grone geboren als de zoon van Hendrik III van Beieren en Gisela van Bourgondië.

Na de dood van zijn vader beklom hij de troon van Duitsland in 1002. Paus Benedictus VIII kroonde hem tot keizer in 1014. Hij richtte vele scholen op, verdedigde de rijksgrenzen en beijverde zich om vrede te stichten en de kerk tot ontwikkeling te brengen.

Op latere leeftijd kreeg hij een verlamming. Alhoewel hij graag monnik was geworden bleef hij zijn taak van heerser volbrengen.

Hendrik werd als enige Duitse keizer, in 1146 heilig verklaard door paus Eugenius III.

Jan Gijzenkade 273 – Sint Bernardus – attribuut: Boek

Bernardus van Clairvaux is op 20 augustus 1090 geboren. Toen hij 19 jaar oud werd stierf zijn moeder.

Tijdens zijn jeugd ontsnapte hij niet aan wereldse verleidingen en in die tijd dacht Bernardus er al aan om zich uit de wereld terug te trekken en een leven van eenzaamheid en gebed te gaan leiden. Na de dood van zijn moeder in 1113 trad Bernardus toe tot de Cisterciënzer Orde. Reeds drie jaar later werd Bernardus met een groep van twaalf monniken uitgezonden om een nieuw klooster te stichten in de Vallée d’Absinthe in het bisdom Langres. Bernardus noemde dit klooster op 25 juni 1115, Claire Vallée of Clairvaux.

De paus droeg Bernardus op om in zijn preken op te roepen tot een Tweede Kruistocht. Het werd een mislukking en Bernardus voelde zich verantwoordelijk.

Bernardus overleed op 63-jarige leeftijd, na 40 jaar doorgebracht te hebben in het klooster.

Jan Gijzenkade 275 – Sint Sebastiaan – attribuut: Pijlen

Sebastiaan werd rond 265 geboren in Narbonne in Gallië tegenwoordig Frankrijk.

In Milaan groeide hij op. Tijdens de grote christenvervolging ging hij naar Rome. Hij werd officier in de lijfwacht van keizer Diocletianus. In het geheim was hij christen. Hij gebruikte zijn belangrijke positie om andere christenen te steunen en beschermen.

Wanneer keizer Diocletianus dit ontdekt geeft hij boogschutters opdracht om hem op het Marsveld te laten doden. Nadat hij met pijlen was doorboord, werd hij voor dood achtergelaten. In de nacht kwam de Heilige Irene om hem te begraven. Ze ontdekte dat hij niet dood was. Genoeg op krachten gekomen ging Sebastiaan naar de keizer om hem zijn wreedheden tegen de christenen te verwijten. Opnieuw werd hij gegrepen en in de renbaan van het paleis met knuppels doodgeslagen. Hij werd door christenen begraven in de catacomben bij de Via Appia.

Jan Gijzenkade 277 – Sint Sebastiaan – attribuut: Staf en kind

Christoffel staat bekend als de Christus drager. Een legende verhaalt van ene Reprobus die zo arrogant was dat hij zijn diensten alleen wilde aanbieden aan het allerhoogste gezag. Eerst trad hij in dienst bij de koning, die echter bang bleek te zijn voor de keizer. Hij trad in dienst bij de keizer, maar die was bang voor de duivel. De duivel was bang voor Christus en Reprobus besloot Christus te gaan dienen.

Hij deed dit op advies van een kluizenaar door mensen op zijn rug een rivier over te dragen. Op zekere dag moest hij een kind de rivier over brengen. Terwijl hij daarmee bezig was werd het kind echter zwaarder, en zwaarder totdat Reprobus bijna bezweek en tot zijn schouders in het water stond. Toen openbaarde het kind zich als Christus en doopte het Reprobus in de rivier.

Zijn doopnaam werd Christoffel, Christus drager. Jezus liet Christoffels staf groen uitlopen en zond hem weg om het evangelie te prediken.

Uiteindelijk gemarteld en onthoofd.

Jan Gijzenkade 279 – Sint Laurentius – attribuut: Rooster

Laurentius van Rome is ongeveer in 255 geboren in Spanje. Hij was een van de zeven diakenen van de stad Rome.

Keizer Valerianus I was in die tijd in de veronderstelling dat de Kerk vele schatten moest bezitten, gezien het feit dat diakenen dagelijks veel voedsel en andere hulpgoederen in de achterbuurten van Rome konden brengen. Soldaten hadden Laurentius wel eens horen zeggen: *“Let goed op de schatten van de Kerk”*. Een jaar voor Laurentius dood ontnemt keizer Valerianus de christenen niet alleen het recht van vergaderen, maar sluit hij ook hun godshuizen.

Op een gegeven moment worden vier van de zes diakenen ter dood gebracht. Laurentius wordt gevangen genomen. De keizer eist van hem dat hij alle rijkdommen van de kerk aan hem overhandigd. Op de afgesproken dag kwam Laurentius met alle arme mensen die hij kon verzamelen bij de keizer. Met een brede armzwaai zei hij: *“Hier zijn de schatten van de kerk”*. De keizer was zo boos dat hij Laurentius tot de marteldood veroordeelde. Hij werd op een ijzeren rooster vastgebonden, waaronder een vuur werd aangestoken, zodat hij langzaam werd gebraden.

Bron: Jaarboek 2011 Historische Vereniging Haerlem – Nieuws over gevelstenen – Martin Busker
Documentatie W.J.H. de Ridder en Gert-Jan van der Wouden